

R. P. Thomæ Tamburini È Societate Jesu Opera Omnia

Tamburini, Tommaso

Lugduni, 1689

5. De Missis, ex præcepto à Superiore iniunctis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78172](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78172)

li, iuxta sententiam, Suarij mox dicam *n. sequenti.*

5. An semel, vel bis non servare iuramentum de
Missâ celebranda, sit mortale, dicemus, *lib. 3. cap. 1. § 9,*
n. 19. juncto n. 22.

§. I V. De Missis soli Deo per Votum, vel per
Iuramentum promissis.

Dico primo in prohibitis, & permissis te non obligari. Ratio est, quia est latum discrimen inter promissionem factam homini, & factam Deo, promissio enim facta soli Deo, sive per votum, sive per juramentum nunquam obligat, ex Sanch. *ibid. num. 11.* quando impeditur melius bonum: at promissio homini cum juramento facta semper obligat, quando rem promissam servare non est peccatum mortale, nec veniale, etiam impedit melius bonum. Cum igitur in casu nostro impediatur illud majus bonum, id est conformitas Officij cum Missa requisita a Rōmāicis, talis promissio Deo facta non obligabit.

2. Dico fecundo. Indiebus, seu in occasionibus positivè concessis, obligatur eas Missas Sacerdos dicere, quas voto, vel iurejurando Deo soli promissit. Ratio est, quia tunc conformitas Officij cum Missa nequaquam à Ruitica requiritur.

3. Rogabit quis. An si Sacerdos cum juramento immediate promittat animæ forte purgantur in Purgatorio aliquas Missas funebres, censetur promittere hominibus an soli Deo. Quid si promissit immediate per votum, seu juramentum alicui Sancto Missam votivam? Præstat enim hæc scire, cum diversum jus, ut ex dictis patet inde oriatur.

4. Responded. Si promittat Sancto, regulariter Deo promitti, quia ipsis promittitur, in quantum Deus in illis honoratur, & sic promissio tendit in Deum. Ita Sanchez in *Decal. lib. 4. cap. 1. n. 41*. Dixi (regulariter) quia si quis Sancto promitteret expresso animo non se obligandi Deo, sed Sancto, ut excellenti Creatura, non est promissio facta Deo, sed homini. Sic idem *ibid. num. 3*. Si verò promittat animæ purganti, homini regulariter promitti, quatenus eius potiore partem, hoc est animam intendit velle ab igne liberare. Regulariter, inquam, nam si quis id promitteret, expresso animo, ut in illa exultante, & beata honoraretur Deus, tunc, cum in Deum tenderet, Deo factam esse promissionem, convincitur.

§. V. De *Missis* ex praecepto à Superiore injunctis.

1. **H**ic distinguendum est. Vel enim tibi Missa
 alias à currentibus sub culpa iungitur is, qui
 Superior non est in legibus Ecclesiasticis, vel qui est
 Superior, nempe Pontifex Summus. Si prius, non
 obligaberis ad illas relinquendo currentes, quas Ru-
 bricæ præcipiunt, imò neque relinquendo illas ad
 quas

6. Dico tertio. Quando Ecclesia per dictas Rubricas mutationem Missarum positivè vult, quod uno verbo dicimus in diebus concessis, debet Sacerdos Votivum promissam omnino celebrare. Ratio est, quia tunc non militat excusatio petita à lege Rubricarum, et ex alia parte obligatur quipiam itare promissis, nulla excusatione intercedente. Hinc si Votivum sollempne pro bono publico etiam in Dominica die promissum, cantare illam debes. Idem si in die obitus præsentis corpore, vel ad voluntates Defunctorum implendas, vel ad familia, juxta supradicta Missas promissas, quia tunc non adest ulla excusatio in contrarium.

7. Rogas quando Sacra Congregatio apud Gavant.
de *Edict. Miss. par. 3. tit. 10. num. 16. §. Imellige* decrevit
quod Capellani Monialium Brevariario utrumque non
Romano, celebrare possint Missam (Cum suo Missali
Romano tamen) de Sancto Ordinis, de quo Moniales
Officium dicunt; quando inquam, ita decrevit, permittit
solum, an positive concessit? Id enim scire oportet,
ut videamus, an si Capellanus promittit ex stipendio il-
lam Missam de tali Sancto, debeat ad litteram observa-
re promissum.

Respondet: Mihi videri concessisse, atque adeo Capellanum debere: nam licet Sacra Congregatio utatur verbo *passim*, quod permissionem sonet, amen ex fine colligimus esse concessionem: respexit enim Sacra Congregatio ad conformitatem Missæ cum Officiodiæ à Monialibus, quarum est Ecclesiæ, siquidem indecens videbatur, ut ubi principales uno modo Officia celebrant, alio celebraret accessorius Sacerdos.

§. III. De Missis cum juramento hominis promissis.

I Vramentum in promittendis Missis raro interpo-
nitur in elemosynis manualibus, sed frequenter in
Capellanis & similibus, quando Sacerdos stipulans
contra qui iurat se Missas dispositas à Fundatore dictu-
rum, dispositas autem non raro inveniuntur Missæ aliæ
à currentibus.

2. Et quidem regulariter, qui etiam cum iuramento promittunt Missas, semper intelligunt, seu (nisi contrarium expresse fuerit) intelligere præsumendi sunt, salvo Ritui, & Rubricis Ecclesiæ; & sub hac limitatione factum mente retenta, debere Sacerdotes, etiam accepta cum iuramento sibi promittere Missas votivas, *momento* præstiterunt Dodores. Lege Fraxinellum in *Resolut.* *quam ponit Guarantius in Rubr. Miss. in fine*: sed adhuc restat difficultas in eo casu, quo quis expresse iurans promittit votivas, vel de *Requiem*, vel alias à currentibus, an possit eas mutare in ipsas currentes?

: Dico primò, *hi jurans quis dictas Missas homini*
promittit, inquitque dictas festus, seu Officium, in qua-
libet Rubrica non licet eas recitare, quos dicta prohibi-
ta supra nominavimus: non obligatur, etiam si ipse
animum habuisset ad illas se astringendi, sed debet cur-
rentes recitare. Rano est, quia promissio homini etiam
cum juramento facta de re interdicta per legem, quan-
do talis lex obliget ad culpam, etiam venialem, nulla
est, unde nec indiget relaxatione. Ita Sanch. lib. 3. in
De cal. cap. 9. num. 19. et 20. Idem dic in diebus per-
missis juxtaam nostram sententiam allatam §. 1. num. 6.
quia adhuc (si abest causa) esset cum peccato venia-

quas permissivæ se habent: si posterius, obligaberis. Ratio est, quia in priore casu negligenter leges Ecclesiasticæ sine legitima facultate, atque adeo in nostra sententia peccaretur. In posteriore adesset dispensatio legitimi Superioris data implicite in præcepto de talibus Missis recitandis, atque adeo nihil fieret contra leges: unde nec peccatur, & consequenter vim suam haberet præceptum. Dixi (in nostra sententia) ut notarem, te, si sequaris Suarii sententiam, etiam in priori casu obligari ut ex dictis §. 3. n. 4. constare potest.

De Missis iniunctis ex Pœnitentia.

2. Hinc infero primò, minus rectè se gerere eos Confessarios, qui (nisi sequantur prædictam Suarii sententiam) Missam votivam, vel funebrem iniungunt pro Pœnitentia Sacramentali Sacerdotibus celebrandam in diebus illis, sive prohibitis, sive solum permissis: quia Confessarius non potest contra Rubricas quolibet obligare, nec impedire melius bonum conformandi Officium cum Missa: quare in hoc casu Pœnitens, melius currentem, quam iniunctam recitet, ex mea sententia.

De Missis iniunctis ab Episcopo in Ordinatione Sacerdotum.

3. Infero secundò, quid dicendum sit ad illam difficultatem, An quando in Pontificali Romano in Ordinatione Sacerdotum ipsis ab Episcopo ordinante præscribitur, ut post primam Missam celebrent unam de Spiritu sancto; alteram de Beatissima Virgine; tertiam de Defunctis: an inquam, debeant novelli Presbyteri eas celebrare in diebus prohibitis, an potius in permissis, vel in concessis? Aio non debere in diebus vetitis, debere in diebus permissis, & in concessis. Ratio prioris dicti est, quia id præceptum (ut notat Gavantus p. 1. tit. 4. lit. O. §. Neque pœnit.) intelligitur, salvis Rubricis Missalis: Rubricis, inquam prohibentibus, alioquin absonum esset, celebrata prima Missa in Natali Domini, v. g. recitare prædictas votivas, & de Requiem, in tribus sequentibus festis. Ratio posterioris est, quia cum hæc præscriptio ortum habuerit à Summo Pontifice, cuius iussu ordinatum fuit Pontificale, potuit Pontifex pro hoc casu abrogare illas rubricas permissivas de constanti conformatione Officij cum Missa. Et potuisset etiam abrogare illas Rubricas prohibentes, sed nos ex inconvenienti, quod inde sequeretur, quod nimirum deberent aliquando dici Missæ votivæ, & funebres in diebus solemnibus, colligimus prohibentes non fuisse abrogatas, fuisse autem permissivas, quia tunc sipe inconvenienti, Missæ ab Episcopo iniunctæ recitari possunt.

§. VI De Missis Defunctorum promissis in Altari privilegiato.

1. Silet Pontifex Maximus alicui Altari concedere ut si ibi die Lunæ cujuscumque mensis celebretur Missa pro Defunctis, liberetur anima ab igne Purgatorii. Iam si tali die incidat festum de præcepto, seu festum duplex, poteritne ibi celebrari, vel ex devotione vel ex promissione Missa Defunctorum, sine qua non liberabitur anima?

2. Præmittendum est ejusmodi Altaris privilegium duobus modis concedi solere. Primò, sic: *Qui in tali Altari celebraverit die Lunæ pro Anima Defuncti, seu pro Defunctis, Animam extrahet à Purgatorio.* Secundò sic: *Qui in tali Altari celebraverit Missam de Defunctis, seu Defunctorum, seu de Requiem, Animam à Purgatorio liberabit.*

Si primo modo concessum fuit privilegium, non est necesse, ut dicatur Missa de Requiem, sed satis erit si dicatur currens, applicetur tamen pro Defunctis, hoc

enim solum notat illud (pro Anima, seu pro Defuncto) Quod si contrarium habeatur in quadam declaratione Sacre Congregationis allata à Gavanto Barbedorana apud Lezzanam *Missæ*, n. 48. satis sit respondere ea non constare authentice. Atque in hoc casu non locum propositæ difficultatis, ut ex se patet.

Si verò concessum fuit privilegium secundò modo, necesse erit celebrare Missam de Requiem id cum quo (Missam Defunctorum, seu de Defunctis) quæritur, & in hoc casu procedit dubitatio.

3. Dico, si in die Lunæ incidat festum de præcepto vel duplex, atque adeo sit dies impedita, non potest celebrari Missam funebrem, atque adeo eo die iniungi privilegium. Ita Sacra Congreg. apud Gavanto in *Missæ*, part. 1. tit. 5. num. 2. lit. 2. §. Sacra tamen, Ratio quia Privilegium semper intelligitur, salvo iuramento. In diebus, quos supra §. 2. num. 4. permissum pellavimus, ideo puto in Altari privilegiato potestari Missam de Requiem, quia passim video id fieri omnibus etiam timoratis: & ratio potest esse, quod à Summo Pontifice indutgere putandum est, locum mis rarè ejusdem Altare privilegium suo privi-

4. Dices. Posset dici per tale Privilegium potestatem dispensare etiam pro diebus prohibitis, licet minus §. 5. n. 1. & 3. dispensare, quando præcipitur. Respondetur: nego id in casu nostro dici rationabiliter potest non enim unum ex his bene inferunt ex alio: si hæc dedit Privilegium de una re, ergo dispensare alia: saltem non constat in re nostra de dispensatione constare verò de lege Rubricarum: cum ergo hoc præcipiat, nisi enim tunc dispensaret, nullam vim haberet præceptum: cum contra in casu nostro iam Privilegium habet vim in aliis diebus Lunæ non prohibitis.

5. Una tantum exceptio hic habet locum, potestatem dispensare etiam pro diebus prohibitis, licet minus §. 5. n. 1. & 3. dispensare, quando præcipitur. Respondetur: nego id in casu nostro dici rationabiliter potest non enim unum ex his bene inferunt ex alio: si hæc dedit Privilegium de una re, ergo dispensare alia: saltem non constat in re nostra de dispensatione constare verò de lege Rubricarum: cum ergo hoc præcipiat, nisi enim tunc dispensaret, nullam vim haberet præceptum: cum contra in casu nostro iam Privilegium habet vim in aliis diebus Lunæ non prohibitis.

6. Rogas. Si quis non valdè sollicitus de carnalibus, quam ut diximus §. 1. num. 6. ex nostra sententia contraheret, celebraret nihilominus funebrem Missam in Altari privilegiato die Lunæ fortè prohibito, liberetne animam? Respondeo liberaturum, quia hoc carnaliter peccaret, ponit tamen totum id, quod habemus Pontifex ad ejusmodi liberationem requirit. Ad id magis idem verum habet in sententia Suarii, ad idem per quam solum fieret contra Rubricam, non verò peccaretur.

Qui promissit Missas celebrare in Altari Privilegiato an possit alibi satisfacere cum calculo benedictio, *Missæ*, l. 3. c. 2. §. 1. n. 11.

§. VII De Missis Sancti Gregorij promissis.

1. Sanctus Gregorius Papa l. 4. dist. c. 55. præcepit ut Sacerdos Pretioso, ut pro Monacho quodam Defuncto triginta Missæ celebrarentur, his verbis. *Valde ab hoc studio, id nullus omnino prætermittatur dies, quo, pro solutione illius, Hostia Salutaris non offeratur.*

2. Ex quo Sancti Gregorij præcepto ortum habet ut Fidelium pia devotio similes Missas, similique modo, pro suis Defunctis, celebrandas, sæpè curaret, præcepta Sacre Congregationis apud Gavanto in *Rub. Missæ*, n. 3. lit. D. §. Dubitatum, Beiam p. 1. resp. cas. consensum, unquam prohibuit, licet prohibuerit quoddam aliam pro Vivis, & Defunctis, quæ ut S. Gregorij falsò citantur bantur.